

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Τραπεζούντι μετζ. 3.
Εν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
Εν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ
Δ. ΕΙΦΙΔΙΝΟΣ.

1881.

Ἡ Συνδρομὴ
προπληρωτέα.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν
βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

Ἄπο ὄλους τοὺς Χριστιανοὺς οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ πρὸ πάντων καταγίνονται εἰς τὴν ἐκδόσιν, σχολίαισιν, καὶ ἀνάγνωσιν τῆς γραφῆς, καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας. Οἱ Ἕλληες ἴσως κατέχουσι τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· ἡ φιλοπονία μάλιστα Ἀμερικανοῦ τινος εἰς τοῦτο κατήντησεν ὥστε ὁ ἄνθρωπος δὲν ὤκνησε νὰ ἐργασθῆ τρία κατὰ συνέ-

χειαν ἔτη, ὀκτῶ ὥρας καθ' ἡμέραν ἐργαζόμενος, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ ῥήσεων πρῶτον, ἔπειτα δὲ τῶν λέξεων, τελευταῖον δὲ καὶ αὐτῶν τῶν γραμμάτων. Ἡ παρούσα διατριβὴ σκοπὸν ἔχει νὰ κάμῃ γνωστὸν εἰς τοὺς πολλοὺς ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, ἐλπίζουσα διὰ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ νὰ ὑποκεντήσῃ τὴν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς αὐτήν.

Βεβαίως φρόνιμον εἶναι, ὅταν πρόκειται νὰ κριθῆ βιβλος τις, ἢ ὅταν πρόκειται ὀπισθεῖν περὶ αὐτῆς νὰ γίνῃ λόγος τις, φρόνιμον εἶναι πρῶτον καὶ κυρίως αὐτῇ ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς νὰ ἐκτεθῆ. εἶναι λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρόντος βιβλιαρίου τῆς Γραφῆς αὕτη.

Γενική πείνα συνέβη ποτὲ εἰς τὴν Παλαιστίνην (ἐπὶ τοῦ ἀρχιερέως Ἡλεί, 1150 π. Χ.), πτωχὸς δὲ τις Ἑβραῖος ἐμετανάστευσεν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ τοῦτο καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Μωαβιτῶν, φέρων κατόπιν του καὶ τὴν πτωχὴν γυναῖκά του καὶ δύο μικροὺς υἱοὺς. Ἐκεῖ, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μωαβιτῶν, ὁ ἄνθρωπος μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, καὶ ἡ γυνὴ του ἔμεινε χήρα, οἱ δὲ υἱοὶ του ὀρφανοί, ἀλλ' οἱ ὀρφανοὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐμεγάλωσαν, καὶ ἄνδρες γενόμενοι ἔλαβον καὶ γυναῖκας ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν εἰδωλολατρῶν Μωαβιτῶν· ἀλλ' ἡ οἰκογένεια αὕτη φαίνεται ὅτι κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ θανάτου· οἱ ὀρφανοὶ μόλις ἐνυμφεύθησαν, καὶ ἀφῆκαν χήρας τὰς γυναῖκας των. Τότε πλέον τί εἶχε νὰ κάμῃ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μωαβιτῶν ἡ χήρα Ἑβραῖα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἑβραίου μετανάστου; ἠθέλησε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς Παλαιστίνης, μάλιστα ἀφοῦ εἶχε ἐκλείψει καὶ ἡ πείνα· αἱ δύο νύμφαι τῆς ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ ἔκλαυσαν διὰ τὸν χωρισμόν· ἡ πενθερὰ ἐσυμβόλυσεν αὐτάς νὰ ἐπιστρέψουν ἐκαστὴ εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἠύχθη νὰ δώσῃ ὁ Κύριος καὶ νὰ εὕρῃ ἐκαστῇ ἀνάπαυσιν ἐν οἴκῳ δευτέρου ἀνδρός. Καὶ ἡ μὲν μία τῶν νυμφῶν ἐπίσθη, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς αὐτῆς· ἡ ἄλλη ὅμως ὀνομαζομένη Ροῦθ, ὑπῆρξε τῶν ἀδυνάτων νὰ πείσθῃ. Μὴ γένοιτο, εἶπε, νὰ σὲ ἀφήσω.

ὅπου ἐὰν πορευθῆς πορεύσομαι, καὶ οὐ ἐὰν αὐλισθῆς αὐλισθήτομαι· ὁ λαός σου λαός μου καὶ ὁ Θεός σου Θεός μου· καὶ οὐ ἐὰν ἀποθάνῃς ἀποθανοῦμαι κακεῖ ταφήσωμαι· ὁ θάνατος μόνον ὧ ἐκυρά μου θὰ διαχωρίσῃ ἡμᾶς. Εἰς τοιοῦτους λόγους ὠραίους ὠραίας νύμφης ἡ γραῖα πενθερὰ δὲν εἶχε τί νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἡ πενθερὰ καὶ ἡ νύμφη ἔλαβον τὴν εἰς Παλαιστίνην φέρουσαν ὁδόν, καὶ ἔφθασαν εἰς πόλιν Βηθλεὲμ, τὴν πατρίδα τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου μετανάστου Ἑβραίου· ἦτο δὲ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ὁ θερισμὸς τῶν κριθῶν, ἡ καθὼς λέγει ἡ Γραφή «ἐν ἀρχῇ θερισμοῦ κριθῶν» ἡ εἴσοδος αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπέφερε μεγάλην ἐντύπωσιν· ὁ κόσμος ἐκεῖνος ἐθαύμασε διὰ τὴν μοναξίαν τῆς συμπατριώτιδος αὐτῶν γυναίκας, ἧτις ἀνεχώρησε μετὰ ἀνδρός καὶ δύο υἱῶν, καὶ ἐπέστρεψε μετὰ μιᾶς καὶ μόνης νύμφης. Ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσῃσι τῶρα αἱ δύο γυναῖκες; πόθεν θὰ τραφῶσιν; αἱ ἀρχαῖαι πόλεις δὲν ἦσαν καθὼς τὰς σημερινάς· αἱ σημεριναὶ οἰκίαι τῶν πόλεων συνεσφραγεύμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης σπανίως ἔχουν καὶ κηπᾶριόν τι, ὅπου ἀγαθὸς τις οἰκοδεσπότης φυτεύει ὀλίγα ἄνθη· ἀλλ' αἱ οἰκίαι τῶν ἀρχαίων πόλεων εἶχον ὄχι μόνον κήπους, ἀλλὰ καὶ ἀγροὺς ἐκτεταμένους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο οἱ κάτοικοι· πρὸς δὲ τούτοις καὶ γαῖαι χέρσαι ἰκανῶς μεγάλαι εὕρισκοντο εἰς τὰς πόλεις ἐκείνας· καὶ διὰ τοῦτο μοῦ φαίνεται περιεργον

πῶς οἱ κριτικοὶ μέχρι ἐσχάτων δὲν ἐπίστευον τὸν Ἡρόδοτον, διηγούμενον εἰς πλάτος μέγα τὴν περίμετρον τῶν πόλεων Βαβυλωνος καὶ Νινευί, ἕως ὅτου ἠναγκάσθησαν εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀνασκηφῶν. Τοιαύτη πόλις λοιπὸν ἦτο τότε καὶ ἡ Βηθλεὲμ, μολονότι ὡς πρὸς τὰς πόλεις τὰς εἰρημένας παραβαλλομένη ἦτο ἀπλῆ κώμη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπλοῦν κωμῦδιον. Εἶχε δηλαδὴ καὶ αὕτη ἰκανοὺς ἀγροὺς· ὅθεν εἶπεν ἡ Ροῦθ πρὸς τὴν πενθερὰν τῆς. Πορευθῶ εἰς ἀγρόν, καὶ συνάξω στάχους. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἔλθοῦσα συνέλεξεν ἐν πᾶσι ἀγρῶ ὀπισθεν τῶν θερίζοντων. Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ θερίζοντες πάντοτε κατὰ τινὰ τύχην ἀφίνουν ὀπισθεν στάχους τινας, ἢ ἀπὸ τὰ θερίζόμενα ῥίπτουσι τινὰ ἐξ ἀπροσεξίας, τὰ τοιαῦτα ἔλθοῦσα εἰς ἀγρόν τινα ἡ Ροῦθ ἐσύναζεν ὀπισθεν τῶν θερίζοντων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ τοιαῦτα οἱ θερίζοντες συνηθίζουσι ὕστερον νὰ ἀναλάβωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνου τοῦ ἀγροῦ ἐδείχθησαν γενναῖοι εἰς τὴν χήραν νύμφην, καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν νὰ συνάξῃ. Σύμπτωσις δὲ ἠκολούθησε τότε περιεργός, καὶ ἡ Ροῦθ ἔτυχε νὰ εὕρεθῇ ἐν ἀγρῶ ἀνθρώπου συγγενοῦς τῆς πενθερᾶς αὐτῆς· ὁ ἄνθρωπος οὗτος μαθὼν τὰ παθήματα τῆς Ροῦθ ἠσθάνθη μεγάλην συμπάθειαν πρὸς αὐτὴν, καὶ τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ συνάξῃ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὅσους στάχους καὶ ἂν δυνηθῇ τὸ ἐ-

σπέρας ἡ Ροῦθ ἔφερε τὸν κόπον τῶν χειρῶν αὐτῆς εἰς τὴν πενθερὰν τῆς καὶ διηγῆθη τὴν πρὸς αὐτὴν καλοκἀγαθίαν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἀγροῦ, ὀνομαζομένου Βοὸζ· ἡ γραῖα ἐνθυμηθῆ τὸ ὄνομα καὶ θέσασα εἰς καλλιτέραν κίνησιν τὴν μνημὴν τῆς εὗρεν ὅτι καὶ ἦτο συγγενῆς· χαρὰ εἰς τὰς δύο χήρας μεγάλη· ἔχουν συγγενῆ, καὶ τοῦτον πλοῦσιον καὶ τοῦτον καλοκἀγαθον. Κύριος Παντοκράτωρ ἐπέβλεψεν ἐπ' αὐτάς. Εἶπε δὲ ἡ πενθερὰ τῇ νύμφῃ αὐτῆς. Θύγατερ, ταύτην τὴν νύκτα πρέπει νὰ λουσθῆς, καὶ ν' ἀλειφθῆς, νὰ βάλῃς δὲ καὶ τὰ καλλίτερα σου ἐνδύματα καὶ πορευομένη εἰς τὸν ἄλωνα ὅπου κοιμᾶται ὁ Βοὸζ νὰ ἀνυψώσῃς τὸ ἐφάπλωμα αὐτοῦ καὶ νὰ κοιμηθῆς παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ· τοιοῦτοτρόπως, εἶπε, θὰ ὑπενθυμίξῃς εἰς αὐτὸν τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς συγγενῆς νὰ σὲ παραλάβῃ γυναῖκά του. Διότι ταῦτα διέταττεν ὁ μωσαϊκὸς νόμος. «Ἐὰν δὲ κατοικῶσιν ἀδελφοὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἀποθάνῃ εἷς ἐξ αὐτῶν, σπέρμα δὲ μὴ ἦ αὐτῷ, οὐκ ἔσται ἡ γυνὴ τοῦ τελευτηκότου ἔξω ἀνδρὶ ἐγγίζοντι· ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρός αὐτῆς εἰσελεύσεται πρὸς αὐτὴν καὶ ληφεται αὐτὴν ἑαυτῷ γυναῖκα καὶ συνοικήσει αὐτῇ». Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη χήρα γυνὴ μετεδίδοτο πάντοτε εἰς ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον συγγενῆ καὶ μόνον δὲ ἐν κειρῶ ἀρνήσεως αὐτοῦ νὰ τὴν δεχθῆ, εἰς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον τὸ ὁποῖον καὶ

συνέβη ἐνταῦθα τῇ 'Ρούθ. Δηλαδή ἡ νεά-
ζουσα χήρα ἐστολισμένη καὶ ἀλειμμένη
ἤλθε κρυφίως καὶ ἀνασηκώσασα τὰ πρὸ
τῶν ποδῶν τοῦ Βοόζ κοιμωμένου ἐν τῷ
ἄλῳν κατεκλίθη ἐκεῖ· ὁ ἄνθρωπος δίκαιος
καὶ εὐσεβής ἐταράχθη ὅταν ἐν τῷ μεσο-
νυκτίῳ ἐξυπνήσας εἶδε γυναῖκα κοιμωμένην
πλησίον εἰς τοὺς πόδας του· μετ' ὀλίγον
ὅταν τὴν ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι ἡ πτωχὴ
'Ρούθ, ἠρώτησε τὸ αἴτιον τοῦ τοιοῦτου δια-
θήματος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον διάδημα ἡμεῖς
δυνάμεθα τώρα νὰ ὀνομάσωμεν περιεργό-
τατον καὶ ἀτοπώτατον, τὸ ὁποῖον ὅμως
κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ πατριαρχικούς
ἐκείνους χρόνους φαίνεται ὅτι ἐθεωρεῖτο
ὡς ἀπλούστατον· τέλος πάντων ἡ πτω-
χὴ 'Ρούθ ὑπενθύμισεν εἰς αὐτὸν τὸ κα-
θῆκον, τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ τὴν παραλά-
βῃ γυναῖκα, ὡς συγγενῆς αὐτῆς. Ὁ δυσ-
τυχῆς Βοόζ εὗρε τὴν πρότασιν αὐτῆς
λογικὴν, μίαν μόνην παρατήρησιν παρατη-
ρήσας ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρω-
πος πλησιέστερος συγγενῆς αὐτῆς, δίκαιον
εἶναι νὰ γίνῃ κατὰ πρῶτον εἰς ἐ-
κεῖνον ἢ τοιαύτη πρότασις, ὅταν δὲ ἐκεῖνος
ἀπαρνηθῇ αὐτήν, τότε αὐτὸς εἶναι πρόθυ-
μος νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ ὡς γυναῖκά του.
"Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, λέγει ὁ ποιητικὸς
λόγος. Τὸ πρῶτ' ἡ ἐπομένης ἡμέρας ὁ
Βοόζ καλεῖ τὸν πλησιέστερον συγγενῆ
τῆς 'Ρούθ, καὶ δέκα ἄνδρας ἀπὸ τῶν
πρεσβυτέρων τῆς πόλεως ὡς μάρτυρας,
καὶ λέγει εἰς τὸν συγγενῆ. 'Εὰν σκοπεύης
νὰ λάβῃς γυναῖκα 'Ρούθ τὴν Μωαβίτιδα

ὡς ὁ πλησιέστερος συγγενῆς αὐτῆς ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἀνδρός τῆς, λάβε τὴν, εἰ δὲ μὴ
ὑστερον ἀπὸ ἐσέ εἶναι ἡ σειρά ἡ ἰδική
μου εἰς τὸ νὰ λάβῃς αὐτήν. Καὶ ὁ συγ-
γενῆς ἐκεῖνος ἐξωμολογήθη ἐν τῇ συνε-
λεύσει ἐκεῖνη ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ
τὴν πρότασιν τοῦ Βοόζ, καὶ σηκωθείς ἔ-
δωκεν ἐπισήμως τὸ δικαίωμα του εἰς αὐ-
τόν, τὸ ἔδωκε δὲ κατὰ τρόπον πολὺ πε-
ρίεργον φαινόμενον εἰς ἡμᾶς τοὺς μετα-
γενεστέρους, καὶ τὸ ὁποῖον ἅπαξ ἔτι φα-
νερόναι τὴν ἀπλότητα τῶν ἡθῶν ἐκείνων·
ἔλυσε δηλαδή τὸ ὑπόδημά του ἐκ τοῦ πο-
δός του καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Βοόζ,
σημαίνων ὅτι τοιοῦτοτρόπως παραδίδει
εἰς αὐτὸν καὶ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει
ἐπὶ τῆς 'Ρούθ ὡς πλησιέστερος συγγε-
νῆς τοῦ ἀνδρός αὐτῆς τοῦ ἀποθανόντος.
Καὶ εἶπε τότε ὁ Βοόζ τοῖς πρεσβυτέροις
καὶ παντὶ τῷ λαῷ, Μάρτυρες νὰ εἰσθε ὑ-
μεῖς σήμερον, καὶ εἶπε πᾶς ὁ λαὸς Μάρ-
τυρες, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὡς ἐκ τοῦ χα-
ρακτηρῆος αὐτῶν ἠύχθησαν τὸν γάμον,
καὶ ἔλαβεν ὁ Βοόζ τὴν 'Ρούθ γυναῖκα καὶ
εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐγέννησεν Ὁβήδ
τὸν πάππον τοῦ Δαβίδ. Διὰ μὲν ἐπι-
σοδίων τοιούτων ἡ 'Ρούθ ἔλαβεν ἄνδρα
τὸν Βοόζ· δὲν συνέβη ὅμως καὶ ἐν ἄλλο
κωμικῶν ἐπεισοδίων, τὸ ὁποῖον συνήθως
συνέβαιεν ὅταν ὁ πλησιέστερος συγγενῆς
ἤρκειτο νὰ νυμφευθῇ συγγενῆ χήραν.

(ἀκολουθεῖ).

ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΜΠΙΕΡΟΥ

Ἡ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΛΥΒΗ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

συνέχεια ἴδ. φύλλ. 14.

Ὅλιγον τι μετὰ, ἔρθασεν ἀπὸ βυτῆρος ἑ-
λαύνων ταχυδρόμος ἔποχος δρομάδος, ὅσπερ
ἤρχετο ἀναγγελεῖν τὴν ἀπώλειαν ἐφορίου
πόλεως τῆς Ἰνδικῆς διὰ τῆς προδοσίας ἐτέ-
ρου διοικητοῦ παραδόντος αὐτὴν τῷ τῶν
Περσῶν βασιλεῖ.

Μόλις δ' ὁ ἀγγελιαφόρος οὗτος παρῆλθε,
καὶ ἕτερος, ὑπὸ τοῦ νομάρχου τῆς Βεγκάλης
ἀπεσταλμένος, ἤλθε φέρων τὴν ἀγγελίαν,
ὅτι Βύρωπαῖοι, οἱς ὁ αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀγα-
θῷ τοῦ ἐμπορίου εἶχε παραχωρήσας πρακτο-
ρεῖον κατὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Γάγγου, φκο-
δόμησαν ἐκεῖ φρούριον καὶ ὑπεχείρωσαν τὴν
ποταμοπολίαν.

Μετὰ δὲ τινὰς στιγμὰς ἀπὸ τῆς τῶν δύο
τούτων ἀγγέλλων ἀφίξεως, εἶδον ἐξέρχο-
μενον τοῦ πύργου ἀξιωματικὸν ἄγοντα ἀπό-
σπασμα φρουρῶν· ὁ Μογγόλος ἐπέταξεν αὐ-
τῷ, ἵνα, ἀπελθὼν εἰς τὴν συνοικίαν τῶν ὀμ-
βράχων, ἀπαγάγῃ τούτων τρεῖς τοὺς ἐπι-
φανεστέρους, βαρέως ἀλυσοδοτηθέντας, ὡς
κατηγορουμένους ἐπὶ συνεννοήσεϊ μετὰ τῶν
ἐχθρῶν τοῦ κράτους.

Ἐἶχε καὶ τῆ προτεραίᾳ φυλακίσας μολλᾶν,
ὅστις ἐν ταῖς διδραχμαῖς ἔπλεκεν ἐγκώμια εἰς
τὴν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλεγεν ὑ-
ψηλοφώνως, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰνδικῆς
ἦν ἄπιστος, διότι παρὰ τὸν νόμον τοῦ
βιῶμαθ, ἔπινεν οἶνον.

Τέλος ἐβεβαίουν καὶ ὅτι ἄρτι εἶχεν ἀπαγ-
χονίσας καὶ ῥίψας εἰς τὸν Γέμαν μίαν τῶν
γυναικῶν αὐτοῦ καὶ δύο ἀρχηγούς τῆς φρου-

ρᾶς κατηγορηθέντας ἐπὶ συνεννοήσῃ εἰς τὴν
ἀνταρσίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ ἐσυλλογιζόμεν ἐπὶ τοῖς τραγικοῖς
τούτοις γεγονόσι, μακρὰ στήλη πρὸς ἀνέ-
θορον ἐν οἰκῇ ὀφθαλμοῦ ἐκ τῶν μαγειρίων
τοῦ σεραγίου· αἱ δὲ τῶν καπνοῦ ταύτης
συνεχέοντο μετὰ τῶν νεφῶν, ἡ δὲ κατα-
πόρφυρος αὐτῆς λάμψις ἐφώτιζε τοὺς πυρ-
γους τοῦ φρουρίου, τὰς τάφρους, τὴν πλα-
τεῖαν, τοὺς μιναρῆδες τῶν τζιμιῶν, καὶ κα-
θικνεῖτο μέχρι τοῦ ὀρίζοντος.

Παρευθὺς τὰ μεγάλα χάλκινα κύμβαλα
καὶ τὰ καρνάσια ἤτοι ὑψίαυλα τῆς φρου-
ρᾶς ἤχησαν τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου μετὰ
βοῆς φοβερᾶς· ἴλαϊ τοῦ ἱππικοῦ διεσκορπίστη-
σαν εἰς τὴν πόλιν συντρίβουσαι τὰς θύ-
ρας τῶν πλησιοχώρων οἰκιῶν καὶ θιάζου-
σαι διὰ βαρέων μαστιγώσεων τοὺς ἐνοικοῦν-
τας, ὅπως δράμωσιν, ὅπου τὸ πῦρ.

Ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ αὐτὸς πόσον ἡ γειτο-
νία τῶν μεγάλων ἐστὶν ἐπικίνδυνος τοῖς μι-
κροῖς· οἱ μεγάλοι εἰσὶν ὡς τὸ πῦρ, ὅπερ
καίει καὶ ἐκείνους, οἵτινες ῥίπτουσιν εἰς αὐ-
τὸ θυμίαμα, ἐὰν πολὺ πλησιάσωσιν. Ἡθόλη-
σα, ἵνα διαφύγω, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ διόδοι τῆς
πλατείας ἦσαν ἀποκεκλεισμέναι. Ἀδύνατον
ἂν ἦν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, εἰ μὴ· τῇ τοῦ Θεοῦ
ὄντως προνοίᾳ, τὸ μέρος πρὸς ὃ ἐτρέπην,
ἦτο τοῦ σεραγίου. Ἐν ᾧ οἱ εὐνοῦχοι μετε-
νόμιζον τὰς γυναῖκας ἐπὶ ἐλεφάντων, διευ-
κόλουν τὴν δραπέτευσίν μου, δι' ὅτι καίπερ
πανταχοῦ οἱ φύλακες διὰ τῶν μαστιγώ-
σεων ἠνάγκαζον τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως δρά-
μωσιν εἰς βοήθειαν τοῦ φρουρίου, οἱ ἐλεφάν-
τες κτυπῶντες διὰ τῶν προδοσικῶν ἐβίαζον
αὐτοὺς, ἵν' ἀπομακρυνθῶσιν.

Οὕτω δὲ τοτὲ μὲν ὑπὸ τούτων διωκόμενος,
τοτὲ δ' ὑπ' ἐκείνων ἀπελαυνόμενος ἐξῆλθον,
τοῦ φοβεροῦ τούτου χάους καὶ ὑπὸ τὸ φέγ-
γος τῆς πυρκαϊῆς προσέμιξα τῇ ἐτέρα ἄκρᾳ.

τοῦ προαστείου, ἔνθα ὑπὸ κλύβας μακρὰν τῶν μεγάλων ὁ λαὸς ἀνεπαύετο ἐν εἰρήνῃ ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Μόνον δ' ἐνταῦθα ἠρξάμην ἀναπνεῖω.

Εἶπον δὲ καθ' ἑμαυτόν: "Ἐχω λοιπὸν ἰδὼν μίαν πόλιν! ἔχω ἰδὼν τὴν κατοικίαν, τῶν ἀργύρων τῶν ἔθνων! "Ω! πότοι δεσπότηαι αὐτοὶ οὗτοι δουλοὶ εἰσίν! Ὑπακούουσι μέγχι καὶ τοῦ τῆς ἀναπαύσεως καιροῦ εἰς τὰς ἡδονάς, τὴν φιλοδοξίαν, τὴν δεισιδιμιμονίαν, τὴν φιλαργυσίαν φοβοῦνται καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὑπῶ σπεῖραν ἀθλίων καὶ κακοῦργων ὄντων, ὑπ' ὧν περιστοιχοῦνται, κλέπτας ἐπιτάτας, κόλακας, ἐμπορητὰς καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν ἱερέων.

Τί πρόβ' ἵνα ἡ πόλις τις μεθ' ἡμέραν, ὅτε νύκτωρ οὕτω τεταραχμῆνη τυγχάνει.

Τῶν δεινῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐξανόντων μετὰ τῶν ἀπολαύσεων, πόνον ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις εἰς τὸ ἔπακρον ἀμφοτέρωθεν συνενοῖ, δίκαιός ἐστιν ἵνα παραπονητῆται! "Ἐχει ἵνα φοβῆται οὐ μόνον τοὺς ἐμφυλίους καὶ τοὺς ἐξωτερικούς πολέμους, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἄμυναν αὐτοῦ συγκροτοῦντα, τοὺς στρατηγούς αὐτοῦ, τοὺς φρουρούς, τοὺς μολλάδας, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα. Οὔτε αἱ τάφροι τοῦ φρουρίου αὐτοῦ δύναται ἂν ἀποκαλύψαι τὰ τῆς δεισιδιμιμονίας φαντάσματα, οὔτε οἱ ἐλέφαντες τὰς μελαινας φροντίδας πόρρω αὐτοῦ ἀπελάσαι.

Τὸ δὲ κατ' ἐμέ, οὐδὲν τούτων φοβοῦμαι. οὐδεὶς τύραννος ἔχει κράτος οὔτε ἐπὶ τὸ σῶμα, οὔτε ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου. Δύναμαι λατρεύειν τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἐμὴν συνείδησιν, οὐδὲν δὲ ἔχω φοβεῖσθαι παρ' οὐδενὸς ἀνθρώπου, πλὴν ἂν αὐτὸς ἐμυτὸν ταράττω· τῇ ἀληθείᾳ ὁ παρίας ἦττον δυστυχῆς τινῶν τοῦλάχιστον αὐτοκρατόρων τυγχάνει.

Λέγοντός μου ταῦτα, τὰ δάκρυα ἔρρευ-

σαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πεσὼν ἐπὶ γονάτων, ἠύχρησθησα τῷ οὐρανῷ, ὅσπερ ἵνα με διδάξῃ ὑπομένειν τὰ ἐμυτοῦ κακά, ἔδειξέ μοι ἀφορητότερα τούτων.

"Ἐκτοτε μόνον ἐν τοῖς προαστείοις τῆς Δελχῆς ἐσύχναζον. Ἐκεῖθεν ἐβλεπον τοὺς ἀστέρας φωτίζοντας τὰς τῶν ἀνθρώπων κατοικίας καὶ συνενουώντας τὸ ἑαυτὸν φῶς μετὰ τῶν φώτων τῶν τῆδε, ὡσεὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ πόλις ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνώκησαν. "Ὅτε ἡ σελήνη ἐλθοῦσα περιηύγαζε τὴν σκηνὴν ἐκείνην, παρετήρουν ἐν αὐτῇ ἕτερα ἢ τὰ τῆς ἡμέρας χρώματα· ἐθαύμαζον τοὺς πύργους, τὰς οἰκίας καὶ τὰ δένδρα, μέρος μὲν ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπηργυρωμένα, μέρος δὲ ζοφερά ὑπὸ τῆς σκιάς καὶ ἀντικατοπτριζόμενα παρρωτέρω ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Γέμνα.

Διέτρεχον ἐλευθέρως μεγάλας συνοικίας ἐρήμους καὶ σιγηλάς καὶ μοι ἐφαίνετο τότε, ὅτι πᾶσα ἡ πόλις ἐμοὶ ἀνῆκεν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνθρωπότης ἐμελλεν, ἵνα μοι ἀποποιηθῆ δράκα ὀρυζίου· τοσοῦτον ἡ βηρσκεία μισητόν με κατέστησε.

"Ὅθεν παρὰ τοῖς ζῶσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν εὐρεῖν οὐ δυνάμενος, ἐζήτηον ταῦτα ἐν τοῖς νεκροῖς· ὑπάγων εἰς τὰ κοιμητήρια ἔτρωγον τὰ φαγητά, ἅτινα οἱ συγγενεῖς ὑπὸ τῆς εὐσεβείας παρέθετον ἐπὶ τῶν τάφων.

Ἐν δὲ τοῖς τόποις τούτοις ἠγάπων, ἵνα βρεθῶ καὶ ἔλεγον· ἐνθάδε ἐστὶν ἡ πόλις τῆς εἰρήνης· ἐδῶ οἰχονται ἡ τε ἰσχύς καὶ ἡ ἀλαζονεία· ἡ ἀθωότης καὶ ἡ ἀρετὴ εἰσὶν ἐν ἀσφαλεῖ· ἐνταῦθα νεκροῦνται πάντες οἱ φόβοι τῆς ζωῆς καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ ἀποθνήσκουσιν· ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ πανδοχεῖον, ὅπου πάντοτε ὁ ἀμαξηλάτης ἀπέευσε καὶ ὅπου ὁ περὶ ἀναπαύεται.

Ἐν ταῖς ἰδέαις ταύταις εὗρισκον τὸν θάνατον ποθητὸν καὶ παρηγόμην, ἵνα καταφρονῶ τῆς γῆς.

"Ἐθεώρουν τὴν ἀνατολὴν, ὅθεν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν πληθὺς ἀστρων ἐξήρχετο· καίτοι δ' ἡ εἰμαρμένη αὐτῶν μοι ἦτον ἄγνωστος, ἠσθάνομην, ὅτι ἦσαν συνδεδεμένα μετὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων. καὶ ὅτι ἡ φύσις, ἣτις παρήγαγε διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν τὸσαῦτα πράγματα· ἅτινα οὐ βλέπουσιν ἐκεῖνοι, αὐτῇ προσέθηκε καὶ ταῦτα εἰς τὴν ὄρασιν αὐτῶν προσφέρουσα.

"Ἡ ψυχὴ μου λοιπὸν ἀνυψούτο εἰς τὸ στερέωμα μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ ὅτε ἡ αὐγὴ ἤρχετο ἐνώουσα μετὰ τῆς γλυκειᾶς τούτων καὶ αἰωνίου λαμπρόδος τὰ βροδινὰ αὐτῆς χρώματα. ἐνίμιζον ἑμαυτὸν ἐν ταῖς πύλαις τοῦ οὐρανοῦ εὐρισκόμενον.

"Ἄλλ' ἅμα τὰ φῶτα αὐτῆς ἐχρύσουν τὰς κορυφὰς τῶν παγοδῶν, ἠφανίζομην ὡς σκιά· ἐπήγαγον μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἵνα ἀναπαυθῶ ἐν ταῖς ἀγοαῖς ὑπὸ τοὺς πρόποδας δένδρου, ἔνθα ἀπεκοιμώμην ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν πετηνῶν.

— "Ἀνθρωπε εὐαίσθητε καὶ καχότυχε, εἶπεν ὁ "Ἀγγλος· ἡ διήγησίς σου πολὺ συγκινητικὴ ἐστὶ· πιστεύσον με, τὰς πλείους τῶν πόλεων μόνον νυκτὸς ἀξίζει, ἵνα ἴδωμεν. Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἡ φύσις κέκτηται καλλονὰς ἐν νυχθίους, αἵτινες οὐχὶ τῶν ἦττον θελγουσῶν τυγχάνουσι· περίδοξος ποιητῆς τῶν τόπων ἡμῶν οὐδὲν ἕτερον παρὰ ταύτας ἐξύμνησεν. Εἶπατέ μοι ὅμως, πῶς τέλος ἐπράξατε, ὅπως καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εὐτυχῆτε;

— Ἀλλὰ πολλοῦ γε ἔδει, ἵνα ἀρκεσθῶ διὰ πάντας εἰς τὴν νυκτὸβίην ταύτην εὐτυχίαν, ἐπανελάθειν ὁ παρίας.

"Ἡ φύσις ὁμοίωται ὡραία γυναικί, ἣτις ἡμέρας μὲν μόνος τὰς τοῦ προσώπου καλλονὰς δείκνυσσι τῷ ὄχλῳ, νυκτὸς δὲ ἀποκαλύπτει τῷ ἔραστῇ καὶ ἀπόκρυφα. Καίτοι ἡ μονα-

ξία ἔχει ἀπολαύσεις· ἔχει ἐν τούτοις καὶ τὰς στερήσεις αὐτῆς φαίνεται πρὸς τὸν ἀτυχῆ ὥστις λιμὴν γαλήνιος, ὅθεν βλέπει παρηχόμενα τὰ πάθη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οὐδὲν ὑπ' αὐτῶν οὗτος κλονούμενος· ἀλλ' ἐν ᾧ μακαρίζει ἑαυτὸν τῆς ἀκινήσιας ταύτης, ὁ χρόνος αὐτὸς παρασύρει αὐτόν. Οὐδέποτε ρίπτει τις τὴν ἀγκυραν κατὰ τὸ βέμμα τῆς ζωῆς· τοῦτο παραφέρει ἐπ' ἴσης τὸν τε κατ' αὐτοῦ πηλαίοντα καὶ τὸν ἀφινόμενον εἰς αὐτὸ, τὸν τε νουνεχῆ, ὡς καὶ τὸν ἀφρονά· καὶ ἀμφοτέροι καταβαίνουσιν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, οὗτος μὲν ἤδη καταχρασθεὶς αὐτῶν, ἐκεῖνος δὲ ἀπολαύσας. Οὐ πορρωτέρω τῆς φύσεως εἶναι ἐβουλόμην, οὐδὲ μακρὰν τῶν νόμων, ἃς αὐτῇ τῷ ἀνθρώπῳ εἶχε προδιαγράψασα, εὐρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. Ἐπεθύμουν πρὸ πάντων φίλων τῶν τε ἡδονῶν καὶ τῶν πικριῶν μου κοινωνόν. Ἐπὶ πολὺ χρόνου ἐζήτηον ταιούτων μεταξὺ τῶν ὁμοίων μοι· ἀλλ' οὐδένα εὗρον, πλὴν φθονερῶν. Ἐν τούτοις εὗρον ἅπαξ ἓνε εὐαίσθητον, εὐγνώμονα, πιστὸν καὶ ὑπὸ τῶν προλήψεων ἀπρόσιτον, καίπερ τῇ ἀληθείᾳ οὐ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλὰ τοῦ τῶν ζώων ὄντα, δι' ὅτι ἔτυχεν οὗτος ὁ κύων, ὃν βλέπετε. Ἐξέθηκάν αὐτόν, ὀλόμικρον ἔτι, ἐν τινι γωνίᾳ ἰδοῦ, ὅπου ὀλίγου δεῖν ἀπέθνησκεν ὅπῃ τῆς πείνης. Ἐκίνησε τὴν συμπάθειάν μου· ἀνέβρεψα αὐτόν· μοι προσετ κολλήθη καὶ ἐγένετό μοι ἀχώριστος σύντροφος.

(ἀκολουθεῖ).

Π Ο Ι Κ Ι Α Α.

Αἰ! κατηφής καὶ σήμερον, ἔλεγεν ὁ κ Δημήτριος πρὸς τὸν φίλον του Γεώργγιον.

— ὦ φίλε μου, σοῦ τὸ εἶπον τοσάκις, μεγάλη δυστυχία θὰ μοῦ ἔλθῃ με αὐτὴν τὴν στρίγλα πενθερὰν ὅπου ἔκαμα.

— Αἰ! νέα πάλιν πράγματα!

— ὦς γνωρίζεις ὁσάκις δώσω κανένα γεῦμα εἰς τὸ σπῆτι, καὶ τοῦτο τὰς ἐπισημοὺς ἡμέρας, πάντοτε ὁ συντρώγων εἰς τὰ δεξιὰ της ἢ τὰ ἀριστερά της, ἢ θὰ χρεωκοπήσῃ ἢ θὰ ἀποθάνῃ τάχιστα ἀφεύκτως.

— Φοβερὸν τὸ πρᾶγμα!

— Τὴν πρώτην τοῦ ἔτους εἰς τὸ γεῦμα εἶχεν ἀριστερόθεν τὸν ἀτυχῆ ἐξάδελφόν μου Μανώλην· χθὲς ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσον κακὸν τὸ πρᾶγμα.

— Πῶς;

— Βέβαια, ἂν ἔχῃς κανένα ἐχθρὸν, κάμνε γεῦμα, δίδε του τὰ δεξιὰ της πενθερᾶς, καὶ οὕτω τὸν ξεκάνεις.

— Καλὰ λέγεις θὰ τὸ κάμω διὰ τὸν ἰατρὸν μας ὅστις τρεῖς φοραὶς τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χάρου.

* *

— Ἄθλιε! λέγει ὁ κ. Ξ. πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του Β. ἀναισθητεῖς ἀνόητε, τὰ ἐτελείωσες ὅλα;

— Ποῖα θεῖέ μου;

— Ἐφάγες πᾶν ὅ,τι εἶχες, ἀνόητε.

— Ὅχι θεῖέ μου, δυστυχῶς ὄχι· ἔχω χρέη . . . καὶ δὲν θὰ δυηθῶ ποτὲ νὰ τὰ φάγω.

* *

Συζητήσεις καὶ ταραχὴ ἐντὸς ἐνὸς σπητικοῦ!

Τί τρέχει;

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶναι διηρημένοι εἰς τὰ θερησκευτικὰ ζητήματα. Ὁ σύζυγος εἶναι σκεπτικὸς ἢ κυρία σύζυγος εἶναι ἀξιόλογος χριστιανή.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ προξενεῖ λύπην, λέγει ἡ κυρία εἶναι ὅτι θὰ χωρισθῶμεν ἐν τῇ αἰωνιότητι . . . Μὲ αὐτὰς τὰς ἰδέας ὅπου ἔχεις βεβαίως θὰ κολασθῆς.

Λοιπὸν καλὰ . . . λοιπὸν εἶσαι εὐχάριστημένη νὰ υπάγῃς εἰς τὸν Παράδεισον μόνη σου, ἐνῶ περὶ τῆς ἀγάπης σου ἔλεγες . . .

ὦ! αὐτὸ πολὺ παρὰ πολὺ θὰ με λυπήσῃ, ἐγὼ τὸ ἤξεύρω πόσον σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ ἡ σωτηρία της ψυχούλας μου πρὸ παντὸς ἄλλου.

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος ἀφοῦ τὸ θέλεις οὕτως ἄς γίνῃ. Λοιπὸν ἐγὼ θὰ πηγαίνω εἰς τὴν κόλασιν· σὺ καθὼς τὸ ὁμολογεῖς δὲν θὰ με ἀκολουθήσῃς· Δὲν με μέλλει, ἐκεῖ ὅταν υπάγω θὰ εὐρω γυναικούλας τόσας . . . ὦ! ὡς τὴν ἄμμον της θαλάσσης, θὰ ἐκλέξω τὴν πλέον νοστιμούλα, καὶ με αὐτὴν . . .

Ἡ σύζυγος διακόπτουσα αὐτὸν μετὰ χολῆς.

Ἄ! ὄχι ἂν ἦναι αὐτὸ . . . ὄχι, θὰ ἔλθω μαζί καὶ ἐγὼ ἔς τὴν Κόλασιν ἔστω καὶ διὰ νὰ σὲ ἐπιτηρῶ ἀπλῶς.

* *

Ἐν τινι λευκώματι δεσποινίδος.

« Τίς ἢ τοῦ ἔρωτος θεραπεία; »

— Ἡ ἀπομάκρυνσις.

« Καὶ ἂν οὐδ' αὐτὴ φέρῃ τὴν θεραπείαν; »

— Τότε νέος ἔρως, πάσσαλος πασσάλῳ.

« Ἄν ἀποτύχῃ καὶ τὸ φάρμακον τοῦτο; »

Τότε . . . τὸ φρενοκομεῖον.

* *

— Κύριέ μου, λέγει ἡ κυρία πρὸς τὸν νέον κ. Χ. ὅστις ἐξήτει τὴν κόρην της, ὁμολογῶ ὅτι ἔχετε πολλὰ προσόντα, ὅτι εἶσθαι ἀπηλλαγμένοι παντὸς ἐλαττώματος, δυστυχῶς ὁμως δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὴν κόρην μου . . .

— Δύναμαι νὰ μάθω τὸν λόγον . . .

— Μάλιστα ὅλα, ὅλα ἀληθῶς τὰ ἔχετε, δὲν εἶσθε ὁμως εὐγενῆς . . .

— Ἐννοεῖτε κατὰ τοὺς τρόπους;

— Ποτέ· δὲν εἶσθαι εὐγενῆς ὡς ἐκ τῆς γεννήσεως.

Ἄλλο τὸ αἶμα τὸ ἰδικόν μας καὶ ἄλλο τὸ ἰδικόν σας.

— Ἐγὼ γνωρίζω κυρία μου ὅτι ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν εἶχε τρεῖς υἱοὺς καὶ ὅτι ἐγὼ κατάγομαι ἐκ τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν.

* *

Ἡ Ἐλενίτσα, εἶναι κοράσιον ἑξέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, καθ' ἑκάστην σχεδὸν πηγαίνει εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εὐπορὸν οἰκογενεῖαν Ζ., ἐν ἣ ὑπάρχει ὁ Δημητράκης νεανίας πεντεκαίδεκα ἐτῶν. Ἡ μὲν εἶναι πονηρὰ, ὁ δὲ μετρίου πνεύματος. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνεπτύχθη ἔρωτικὸν αἶσθημα εἰς τὰ ἀπλᾶ ταῦτα στρουθία. Τῆς Ἐλενίτσας τὸ αἶσθημα ἦτο καθ' ὑπαγόρευσιν.

Ἐπὶ τέλους οἱ μικροὶ ἔρωτύλοι οὗτοι ἤρχισαν νὰ σκέπτονται σπουδαίως καὶ περὶ ἀποκαταστάσεως.

— Λοιπὸν, Δημητράκη μου, λέγει ἡ Ἐλενίτσα, ἂν με ἀγαπᾶς θὰ τ' ἀποφασίσῃς.

— Τὸ ἔχω ἀποφασισμένον· μὴν ἀμβιβᾶλλῃς.

— Ἀλλὰ πότε;

— Καὶ αὔριον ἂν ἦτο δυνατόν· Ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν μπαμπᾶ. ὦ! εἶναι ἀδύνατον.

— Λοιπὸν νὰ φύγωμεν κρυφά.

— Καὶ ποῦ νὰ πᾶμε;

— Στὴν Σύρα ἢ εἰς τὴν Κέρκυραν, καὶ ἐκεῖ κάμνομεν τὸν γάμον.

— Νοί, ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα, καὶ ποῦ θὰ τὰ εὐρω;

— Νὰ πωλήσῃς τὸ σπῆτί σου νὰ πιάσῃς.

— Εἶναι τοῦ μπαμπᾶ.

— Νὰ πωλήσῃς τὸν κήπον.

— Εἶναι τοῦ μπαμπᾶ.

— Νὰ πωλήσῃς τὴν ἄμαξαν.

— Εἶναι τοῦ μπαμπᾶ.

- Νὰ πωλήσης τὴν βιβλιοθήκην.
- Εἶναι τοῦ μπαμπᾶ.
- Τὸ σχέδιον ναυαγεῖ. Ἡ Ἐλενί-
τσα κλαίει.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

(συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ, ὅτι ἀκολούθως θέλομεν ἐκθέσει τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας τοῦ νέου Ἀλφραβηταρίου· συνεπίεις δὲ πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως ἡμῶν ἀρχόμεθα τοῦ λόγου.

Τὸ ἀλφραβητάριον τοῦ κ. Μωραΐτου δὲν εἶναι πρωτότυπον καὶ πρωτοφανὲς αὐτοῦ ἔργον· εἶναι συντεταγμένον κατὰ τὸ σύστημα Γερμανικόν. Ἐν Γερμανίᾳ χώρα σοφῆ, ἡ Παιδαγωγία προώδευσεν ἀσυγκρίτως πάσης ἄλλης χώρας· τὰ συστήματα ἐπλεόνασαν· ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι δὲν ἐξέλιπον, καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλείψωσιν, ἀφοῦ καὶ οἱ κακοὶ ἐκ τοῦ Κόσμου οὐδέποτε θὰ ἐκλείψωσιν; εἶναι λοιπὸν ἀποκύημα τῆς κεφαλῆς ἰδιοτρόπων τινῶν Γερμανῶν, ὧν ἕκαστος ἔχει ἴδιον αὐτοῦ σύστημα, ὁπερ ἐφαρμόζει κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ ἐπιτυχάνει ἁπολλῶν· διότι οὗτοι ἔχουσι τοὺς πόρους ἀνεξαντλήτους, τὴν ἀνατρο-

φήν τῶν παιδῶν σύμμαχον, καὶ τὴν διδασκαλίαν διάφορον ἡμῶν· διότι ἐκεῖνοι δὲν διδάσκουσιν, ὡσπερ ἡμεῖς τεσσαράκοντα ἢ πεντηκοντα μαθητὰς δι' ἑνὸς διδασκάλου, ἀλλὰ μόνον εἴκοσι, τοὺς ὁποίους ὀδηγοῦσιν οὐχὶ δι' εἰκονογραφιῶν ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ ἄγουσιν αὐτοὺς εἰς τερπνότατον καὶ ὠραιότατον κήπον, ὅπου καὶ τὰ πράγματα δεικνύουσι καὶ τὰ γράμματα διδάσκουσιν.

Ἄλλ' ἡμεῖς, οἱ Ποντικοί, νὰ μιμηθῶμεν τοὺς Γερμανοὺς; ποῦ εἶναι οἱ πόροι ἡμῶν, ποῦ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν, ποῦ τὸ ἀπαιτούμενον προσωπικὸν τῶν διδασκάλων; ἐὰν δὲ πάντων τούτων στερούμενοι ἐπιχειρήσωμεν ἔργα ἀνώτερα τῆς δυνάμεως ἡμῶν, δὲν εἴμεθα ὑποδεέστεροι καὶ αὐτῶν τῶν σοφῶν μελισσῶν, αἵτινες ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα κάθηνται, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσι; διὰ τί λοιπὸν καὶ ἡμεῖς δὲν ὀδηγούμεθα ἐκ τοῦ παραδείγματος τῆς μελίσης, ὅπως πάντα μὲν τὰ διδασκτικά καὶ νεώτερα βιβλία μελετήσωμεν, ἀλλὰ μόνον τὰ ὠφέλιμα καὶ ἐφικτὰ εἰς ἡμᾶς ἐκλέξωμεν; Ἄλλ' ἤδη μεταβῶμεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀλφραβήτου.

Ἐν αὐτῷ ὁ διδάσκαλος δὲν διδάσκει τὸν μαθητὴν, ἐννοοῦμεν τὸν ἀρχάριον, τὰ γράμματα τοῦ ἀλφραβήτου ἀπ' ἀρχῆς καὶ κατὰ σειρὰν, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ φυσικὴ τοποθέτησις τῶν στοιχείων, α β γ δ ε ζ η θ κτλ. ἀλλὰ γίνεται κατὰ ἰδιοτρο-

πίαν καὶ δυσκολίαν ἀρχίζει ἀπὸ τῆς λέξεως μῦς· οὕτω ἀφοῦ δεικνύει εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς τοῦ ὁ διδασκαλός τὴν περιγραφὴν τοῦ ποντικοῦ, γράφει ἐπὶ τοῦ πίνακος τὴν λέξιν μῦς. Ἐπειτα λέγει εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶναι μία ἀπλῆ φωνή, ἀλλ' ἠνωμένη ἀπὸ τρεῖς φωνάς, καὶ γράφει καὶ τὰς τρεῖς χωριστὰ μ. υ. σ. διὰ νὰ διδάσκη δὲ τοὺς μαθητὰς νὰ προφέρωσι τὸ πρῶτον γράμμα ὑπενθυμίζει αὐτοὺς τὸν μυκηθμὸν τοῦ βοός, ἢ μᾶλλον ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ μιμηθῶσι τὸν θοῦν· οὕτω μμμμμμ. ὅπερ δὲν περιστάεται, εἰ μὴ διὰ ζώσης φωνῆς μετὰ τὴν προφορὰν καὶ ἐκμάθησιν τῆς φωνῆς μ, μεταβαίνει εἰς τὸ υ καὶ προφέρει αὐτοῖς καὶ τὴν φωνὴν ταύτην υυυυ, ἀκολούθως δὲ διδάσκει αὐτοῖς καὶ τὸ σ κατὰ τὸν ἦχον τοῦ συριγμοῦ. Ἐπειτα ἐπαναλαμβάνει ὁ διδασκαλός δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του, ἢ ξυλίνου δείκτου τὸ ἐπὶ τοῦ πίνακος υ. Οἱ δὲ μαθηταὶ προφέρουσι τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὁμοφώνως, ἢ ἀνά εἰς. Ἐπειτα δεικνύει τὸ σ. Οἱ μαθηταὶ προφέρουσι καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ σφυρίζοντες. Ἐπειτα φέρει τὸ υ πρὸς τὸ σ· οἱ μαθηταὶ τότε προφέρουσι παρατεταμένως τὸ υ μέχρις οὔ συμπέση μετὰ τοῦ σ οὕτω υυυυυυυ! υ! ἀκολούθως φέρει τὸ μ πρὸς τὸ υ καὶ προφέρουσιν οἱ μαθηταὶ μμμμμ! μυ; Ἐπειτα ἀνταλλάττει τὰ γράμματα μ καὶ υ καὶ φέρει τὸ υ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ προφέρεται υυυυυυ!

ὕμ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἤδη ἔμαθον οἱ μαθηταὶ καὶ τὰ τρία γράμματα καὶ κατὰ σειρὰν καὶ κατὰ μετάθεσιν, συνθέτει πλέον ὁ διδασκαλός τὴν λέξιν μους, καὶ θέτει ἐπ' αὐτῆς τὴν περισπωμένην λέγων εἰς τοὺς μαθητὰς, ὅτι ὀνομάζεται αὕτη τόνος, τιθεμένη ἐπὶ συλλαβῆς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ προφέρωμεν δυνατά. Μετὰ ταῦτα ἀνοίγουσιν οἱ μαθηταὶ τὰ βιβλία των κατὰ διαταγὴν τοῦ διδασκάλου, ὅστις ἀρχίζει πρῶτος νὰ ἀναγινώσκῃ, τὴν δὲ ἀνάγνωσιν αὐτοῦ παρακολουθοῦσι πάντες ὁμοῦ οἱ μαθηταί, κατὰ τὴν φωνὴν τῶν ζῶων. Δὲν βαρύνεται δὲ ὁ ἐπιμελής διδασκαλός νὰ δεικνύῃ εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ σημεῖα ταῦτα—, λέγων τὸ πρῶτον ὀνομάζεται διαιρητικὸν καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ χωρίσῃ δύο φωνάς ἢ συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων. τὸ δὲ σημεῖον, ὀνομάζεται κόμμα καὶ χρησιμεύει ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ κόπτωμεν τὴν φωνὴν μας καὶ σταματήσωμεν ὀλίγον, τὸ δὲ σημεῖον, ὀνομάζεται τελεία σιγγμή, καὶ σημαίνει, ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ τελειδῶμεν τὸν λόγον καὶ παύωμεν. Ἀφοῦ δὲ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ εὐσυνεῆδης διδασκαλός καὶ ἐκ τρίτου τὸ μάθημα, ἐὰν ἔχη καιρὸν, παραγγέλλει εἰς τοὺς μαθητὰς ἵνα τὸ μελετήσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ των· ἀλλὰ πιστεῦτε, ὅτι θὰ μελετήσωσιν ἀφοῦ ἐταράχθη τὸ πνεῦμά των διὰ τῆς αὐτῆς σχολικῆς διδασκαλίας;

Τοιαύτη ἡ διδασκαλία τοῦ νέου συστήματος, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν εἰς τὰ Πα-

δαγωγεία τῆς ἡμετέρας πόλεως ὁ σοφὸς Παιδαγωγός· μεγάλην δὲ τιμὴν αὐτοῦ ἐθεώρησε τὸ νὰ διασαλπίσῃ διὰ τῆς δημοσιογραφίας τὴν εὐρεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τούτου συστήματος, ὅσον οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἱκανὸς ἦν νὰ ἐφεύρῃ. καὶ δὲν ἐρυθρῶμεν νὰ διακηρύξωμεν αὐτὸ ὡς τὸ εὐμεθώτερον τὸ ἀποτελεσματικώτερον καὶ τὸ ἄγον πρὸς τὸ τέλος ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον, ἐνῶ διὰ τοιαύτης μεθόδου ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, οὐ μόνον τὸν δυστυχή μαθητὴν καταθλίβωμεν καὶ τὴν ἀποστροφὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ γράμματα ἐπιδιώκομεν, ἀλλ' ἐπιμένομεν ὅπως ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πολυτιμώτατον αὐτοῦ δῶρον, τὸ ἴποῖον ἐδώρησεν αὐτῷ ὁ Θεός, τὸν λόγον, τὴν ἔναρθρον φωνήν, μεταβάλλοντες ἡμεῖς οὕτω εἰς ἄναρθρον καὶ ἄλογον, ὅπερ μόνον εἰς τὰ ζῶα κατεδίκασεν ὁ Θεός· καὶ ἡ μέθοδος αὕτη ἐξυμνεῖται ὡς ἐπιδιώκουσα τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα πρὸς τὸ μανθάνειν ἐν ᾧ κάλλιστα ὁ μαθητὴς δύναται νὰ προφέρῃ ὡς μέχρι τοῦδε τὸ μ μ μ ἢ νὰ καταβασανίζηται μὲ τὴν προγορὰν μ μ μ μ μ μ. τὸ δὲ οὐσιωδέστατον, διὰ τῆς νέας αὐτοῦ μεθόδου ὁ κ. Παρχαρίδης ἀπέκοψε πᾶσαν οἰκειακὴν βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν γονέων, οἵτινες διὰ τῆς ὀδηγίας αὐτῶν καὶ ἐπιβλέψεως οὐ μικρὸν συνετέλουν πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῆς ἀναγνώσεως. Ἐνῶ τώρα οὐ μόνον οὐδεμίαν βοήθειαν εἰς τὰ τέκνα τῶν δύνανται νὰ δώσωσιν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ προτρέψωσιν αὐτὰ εἰς μελέτην ὀρεξίν ἔ-

χουσι, καθ' ὅσον εἶναι βέβαιοι, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανὰ μόνον νὰ μελετήσωσι.

Ἐκθέσαντες ἤδη τὰ μεγάλα καὶ μοναδικὰ προτερήματα τῆς λαμπρᾶς νέας μεθόδου, παραθέσωμεν νῦν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀλφάβηταρίου Βρετοῦ.

Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ ἐνεργεῖται ἀπλοῦστα καὶ εὐκολώτατα κατὰ φυσικὴν τάξιν καὶ ἀνθρωπίνην λογικὴν διδασκείται τὸ ἀλφάβητον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπ' ἀρχῆς καὶ κατὰ σειρὰν, οὐχὶ κατὰ μίμησιν τῶν ζώων, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, οὕτω α βι γα δε κτλ. καὶ τὰ ὅποια ὁ μαθητὴς μανθάνει μετ' εὐκολίας καὶ παιδιᾶς τινος ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος· καὶ τοῦτο, οὐχὶ ὑπερβολῇ χρώμενοι, ἀλλὰ στηριζόμενοι ἐπὶ πείρας καὶ πραγματικῶν λογισμῶν· διότι ἅπαντες γνωρίζουσιν, ὅτι τὸ ἀλφάβητον τῆς Ἑλληνικῆς σύγκειται ἐξ εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων· ὅθεν ἀνά τέσσαρα γράμματα μανθάνων ὁ μαθητὴς καθ' ἑκάστην ἐντὸς τοῦ ὀρισθέντος μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἐξέμαθεν αὐτά. Μετὰ δὲ τὴν ἐκμάθησιν αὐτῶν ἀρχίζει ἡ γύμνασις ἐπ' αὐτῶν· δεικνύων ὁ διδάσκαλος ἐπὶ τοῦ πίνακος ἢ ἐπὶ τοῦ βιβλίου διάφορα γράμματα τοῦ ἀλφάβητου διὰ τῆς χειρὸς, ἐρωτᾷ τῶν μαθητῶν ἀναμίξ, τί εἶναι τοῦτο, τί εἶναι ἐκεῖνο καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ μαθητοῦ λέγει αὐτῷ πάλιν· δεῖξόν μοι τὸ π, δεῖξόν μοι τὸ χ, τὸ ρ τὸ σ τὸ ε καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· καὶ ἡ σκόπιμος αὕτη γύμνα-

σι ἀπαιτεῖ ἄλλο τόσον χρονικὸν διάστημα, ὅπερ ὠρίσαμεν. Μετὰ τὴν τελείαν δὲ ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων, ἥτις γίνεται ἀναντιρρήτως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ὡς ἡ μέχρι τοῦδε πείρα ἀπέδειξεν, ἀρχίζει ὁ συλλαβισμὸς οὕτως· Ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος τοὺς μαθητὰς, πόσα εἶναι τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης; εἰκοσιτέσσαρα, ἀπαντῶσιν οἱ μαθηταί. καὶ εἶναι εἰκοσιτέσσαρα; ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ ὁ διδάσκαλος· τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀπαντῶσι μετ' εὐχαριστήσεως οἱ μαθηταί. Ἐπειτα λέγει ὁ διδάσκαλος· ἔτι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα διαιροῦνται εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα· φωνήεντα εἶναι ἐπτὰ α ε η ι ο υ ω, σύμφωνα δεκαεπτὰ β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ τὰ ὅποια εἰς μαθηταί γνωρίζοντες ἤδη δὲν χρονοτριβοῦσιν, ἀλλὰ προβαίνουν εἰς τὸν συλλαβισμὸν. βα βε βι βυ βω γα γε γι γυ γο πα πε πι πω ρα ρε ρι ρυ ρω, καὶ οὕτω ἐξακολουθοῦσι μετ' εὐκολίας καὶ εὐστροφίας τὸν ταχὺν καὶ γνωστὸν τοῦ συλλαβισμοῦ τρόπον. Μετὰ τινῶν δὲ ἡμερῶν συλλαβισμὸν, ἀρχίζει ἡ κατὰ μικρὸν ἀνάγνωσις ἐπὶ τοῦ βιβλίου, οὕτως· ὁ Θεὸς α-γα-πᾶ τὰ κα-λὰ παι-δί-α, ἀ-πο-στρέ-φε-ται δὲ τὰ κα-κά καὶ ἄ-τα-κτα· οὕτω δὲ θαυμάσιον ὀδηγούμενος ὁ μαθητὴς θέλει εἶσθαι ἱκανὸς ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀναγνώσκῃ προτάσεις καὶ περιόδους, καὶ ἀκολούθως λόγον συνεχῆ· Δι' ὁ σκοπίμως ἐξέλιξις κ. Βρετὸς διήρσε τὸ ἀλφάβητάριόν του εἰς δύο μέρη, εἰς πρώτην

καὶ δευτέραν ἑξαμηνίαν ἵνα ἐκ τοῦ μικροῦ πρὸς τὰ μεγάλα φθάσωμεν. τί εὐμεθώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τούτου ἐπιζητοῦμεν; Οὐσιωδέστατον δὲ καὶ συντελεστικώτατον μέσο τῆς μεθόδου ταύτης εἶναι καὶ ἡ οἰκειακὴ βοήθεια, ἥτις μέγα συντείνει εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ εὐκολον ἐκμάθησιν τῆς ἀναγνώσεως.

Πρὸς δὲ τὸ σαθρὸν καὶ ἄτοπον ἐπιχειρήμα τῶν κ. Παρχαρίδου εἰπόντος ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μεθόδου δὲν καθίστανται ἱκανοὶ νὰ ἀναγνώσωσιν ἀσφαλῶς συνεχῆ λόγον· ὅτι καὶ αὐτοὶ τῆς ἀνωτάτης τάξεως οἱ μαθηταί προσκόπτουσι, πρόχειρον ἔχουσαν τὴν ἀπάντησιν. Ἐπρεπε νὰ ἐννοήσῃ ὁ νέος Παρχαρίδης, ὅτι τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ ὀλιγωρίαν τοῦ διδασκάλου, ὅστις, τοῦ μαθητοῦ ἀναγινώσκοντος, δὲν ἐφίστα τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἀφίνει νὰ τρέχῃ ἡ γλῶσσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· καὶ τί κατηγοροῦμεν τοὺς μαθητὰς; ἀφοῦ καὶ διδάσκαλοι δυστυχῶς ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς ὁποίους ἐὰν παρουσιάσωμεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐφημερίδα ἢ ἄλλο τι σύγγραμμα, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων θὰ ἀναγινώσκωσιν.

Τοιαύτη οὖν καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ ἀλφάβηταρίου Βρετοῦ· περιττὸν δὲ θεωροῦμεν ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους νὰ πλεξώμεν· ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς φιλομούσους ἀναγνώκритὰς ἀφίνωμεν· καὶ ὅμως οὐ μόνον τὸ ἀλφάβητάριον τοῦτο ἐκ τοῦ Σχολείου ἐξωστρακίσθη, καὶ ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὰ χωρία ἐπέμφθη, ἀλλὰ καὶ ἡ λοιπὴ σειρά τοῦ Βρετοῦ εἰς ἀχρηστίαν κατεδικά-

Ἄδελφοι Μεταξῆ.	»	1,50
Δ. Ἀμαντίδης.	»	0,50
Π. Πογιατζίδης.	»	1
Κ. Ὀρρανίδης.	»	2
		20

Ἀρίκετο πρὸ ἡμερῶν ἐκ Ῥωσσίας ὁ ἡμέτερος συμπολίτης ὁ κ. Δ. Πηλείδης καὶ αὐριὸν νομφεύεται μετὰ τῆς χαριτοδρότου νεάνιδος κ. Εὐρυδίκης Π. Δορμνηοῦ.

— Καθὰ ἐξ Ἀθηνῶν ἀγγέλλεται ὑποστὰς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ὁ υἱὸς τοῦ μακαρίτου Περικλείους Τριανταφυλλίδου κ. Τιμολέων Τριανταφυλλίδης λαβὼν τῶν ἐπίζηλον βαθμὸν *Λίαν καλῶς μετ' ἐπαίνων.*

— Ἐσφαλμένως ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἐνιασικῷ καταλόγῳ τῆς Ἰαπωνικῆς ἡ συνδρομῆ τοῦ κ. Π. Βακαλοπούλου ἀντι μίᾳ λίρ. ἡμισεία καὶ ἐν τῷ ἐνοριακῷ καταλόγῳ τῆς *Παραγίας Δαγροῦντος* ἡ συνδρομῆ τοῦ κ. Κ. Πουλζνίδου ἀντι ἡμισείας μίᾳ καὶ ἡμισεία.

— Καθ' ἃ διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν φύλλου προσηγγείλαμεν συνῆλθον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὰ μέλη τῆς λέσχης, ὅπως συσκεφθῶσι καὶ ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τῆς λέσχης ἀσμένως δὲ ἀναγγέλλομεν ἤδη ὅτι μετὰ μακρὰν συζήτησιν προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἀνετέθη τὸ ἔργον καταγραφῆς νέων μελῶν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συγκειμένη ἐκ τῶν κ. Θ. Κακουλίδου, Ἀντων. Φυλλύζης καὶ Ἐπαμ. Αὐγερινοῦ μετὰ προθυμίας ἐπελάβετο τοῦ ἔργου προβάσα

εἰς τὴν καταγραφὴν νέων μελῶν, ὅστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερέβη ἤδη τοὺς τεσσαράκοντα μετὰ τὸ πέρας τῆς καταγραφῆς ταύτης τὰ νέα μέλη θέλουσι συνέλθει πρὸς ἐκλογὴν τῶν νέων ἀρχῶν καὶ οὕτω ἡ λέσχη θέλει βαδίσει πλέον τὴν τακτικὴν αὐτῆς πορείαν.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης τετάρτης συνῆλθον εἰς κοινὴν συνεδρίασιν οἱ Δημογέροντες καὶ οἱ τῶν σχολείων Σύμβουλοί τε καὶ Ἐφοροὶ. Εὐχαρίστως δὲ πληροφορούμεθα, ὅτι ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ τῇ πρωτοβουλία τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν ἐγένετο σκέψις ὅπως ληφθῶσι μέτρα ὡς πρὸς τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεκλήσια τῆς ἁγίας Τριάδος, τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἁγ. Ἐλευθερίου, ἐπὶ τοῦ χώρου τῶν ὁποίων δύνανται νὰ οἰκοδομηθῶσι προσοδοφόρα κτήματα ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς Κοινότητος Ἡ Α. Π. συγχρόνως εἶχεν ὑποβάλλει σχέδιον ψηφίσματος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐπιστάσις πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ τοιοῦτου ἔργου θέλει ἀνατεθῆ εἰς πληρεξούσιον Ἐπιτροπὴν, ἣς τὰ καθήκοντα ὀρίζονται αὐτόθι ἀκριβῶς. Ἀμφότερα τὰ σωματεῖα ἀσμένως ἀποδεξάμενα τὴν πρότασιν τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς ἐφ' ἱκανὸν χρόνον συσκεφθέντα, ἀπεφάσισαν ἵνα συνέλθῃ ἐπὶ τούτῳ ἡ Ἀντιπροσωπεία τῆς Κοινότητος τῇ Κυριακῇ τῆς 13 ἀρχομένου ὅπως αὕτη ἐκδώτῃ περὶ τοῦ πράγματος τελεσίδικον ἀπόφασιν.